

Provence 119, 2^a 2^a
Barcelona

Barcelona, 11 d'agost de 1933

Al Mestre Francesc Pujol

Ciutat

Molt estimat amic i Mestre: Amb data d'avui he escrit al Mestre Llongueres posant la Secretaria de la Lliga Sardanista de Catalunya a la seva disposició. Potser li vindrà de nou aquesta meva sobtada i greu decisió meva, potser la trobarà natural, potser l'esperava. La causa no és altra que la nota publicada a "La Humanitat", signada per mi, sense que jo en sigui l'autor ni l'inspirador, sense que jo fos sabedor de l'exabrupte del senyor Rimbau ni molt menys del text de rèplica o de resposta.

Em vull imaginar el motiu pel qual algú s'ha permès la llibertat d'emprar falsament el meu nom, però tot el que imagino no arriba a justificar l'acció més que lamentable, delictiva, que ha motivat la meva dimissió absolutament irrevocable. Aquest fet és greu; greu per ell mateix, greu perquè posa al descobert la insòlita manera amb què es desenrotlla la vida íntima de la Lliga Sardanista de Catalunya, greu perquè revela una política de repulsió i no d'atracció, de lluita i no d'apostolat, d'idiotesa i no de seny. Aquesta darrera expressió, potser massa forta, és inspirada en el lèxic del text que se m'atribueix. Jo li prego, estimat Mestre, que rellegeixi la nota de la qual se'm fa autor; jo no la puc subscriure; ni vostè, suposo, ni cap home que tingui dos dits de seny al front. Potser em podria retreure algunes raons, per mi insospitades, amb les quals em fes veure la necessitat de respondre un exabrupte amb un altre exabrupte; potser sí; però així i tot, posat que jo hagués estat l'encarregat de redactar-lo, hauria cercat unes paraules més

R3101

dignes, si no de mi, de la Lliga Sardanista de Catalunya, per bé que m'hauria donat prou molta de no comprometre el meu petit, petitíssim, però tanmateix existent, prestigi literari.

Era amb una gran il·lusió que treballava per la Sardana i per l'organisme que la regeix; una il·lusió més perduda. Alabat sia Déu. D'ara endavant, la meua obra sardanista serà exempta del prestigi de la Lliga Sardanista de Catalunya, però continuarà en la penombra del meu esforç personal, continuat, silent i Déu sap si fructífer. No he pretès, com sembla, escriure-li per plànyer-me, sinó per pregar-li que quan es reuneixi amb els seus companys compositors, sigui benvolent d'acomiarar-m'hi oficialment i de renovar-los el testimoni del meu afecte i de la meua sincera admiració. I vostè, no dubti de la meua veneració ni de la satisfacció que tindrè si algun dia li puc ser útil.

Josep Miracle
Josep Miracle

